

AAN DE WATEREN.

Even zeldzaam als geheel waterlooze streken in Nederland, zijn weldoovochte in het bijna even groote Palestina. In 't naburig Egypte valt jaren achtereen geen regen.

Een zomer als die van 1911 heeft echter ook ons geleerd wat zegen het water brengt, wat nood zijn gemis. We hadden weken achtereen droogte en hitte, dier en plant versmachtten op het veld. De mensch werd mat. Elken dag werd uitgezien naar den afgebeden regen. En nu het leed geleden is, vertoonen zich de gevolgen in schaarsheid en duurte.

In het Oosten zijn zulke zomers geen uitzondering, hitte en droogte gewone verschijnselen. Daar kan „de aarde zijn als ijzer, de hemel als koper.” Men rekent er op, doch duurt het langer dan gewoonlijk, zoo wordt de toestand ontzettend. Denk aan de drie jaar en zes maanden, waarin het niet regende, naar het woord van Elia den profeet. Ten slotte moest zelfs koning Achab het land doorwandelen, om voor de paarden, die hij meevoerde, water te zoeken! Lees de aangrijpende taal waarin Jeremia de groote droogte als teekent:

„Juda treurt en haar poorten zijn verzwakt; zij zijn in het zwart gekleed ter aarde toe, en Jeruzalems geschrei klimt op. En hun voortreffelijken zenden hun kleinen naar water; zij komen tot de grachten, zij vinden geen water, zij komen met hun vaten ledig weder; zij zijn beschaamd, ja worden schaamrood, en bedekken hun hoofd. Omdat het aardrijk gescheurd is, dewijl er geen regen op de aarde is; de akkerlieden zijn beschaamd, zij bedekken hun hoofd. Want ook de hinden in het veld werpen jongen, en verlaten die, omdat er geen jong gras is. En de woudezels staan op de hooge plaatsen, zij scheppen den wind gelijk de draken; hunne oogen versmachtten, omdat er geen kruid is. (Jer. XIV : 2—6.)

Dat „komen tot de grachten,” met de „vaten,” (Jer. XIV 2.) maar dan in beter tijden, stelt ons de bijzonder schoone teekening hiernevens, sprekend voor. Nabij ligt de stad, die daar niet zijn zou als er geen water was. Nooit ware op een dorre hoogvlakte van Judea een stad verzezen als Jeruzalem, indien de bron Siloam dat niet mogelijk had gemaakt. Sichem kon niet buiten zijn „Jakobsbron,” en beide, Siloam en de bron, hebben de wisselingen der eeuwen overleefd.

Altijd zoekt de mensch in het Oosten allereerst water. Over waterputten raakt de vreedzame Izaak in twist met de Philistijnen; om water murmureert Israël in de wildernis. Waterleidingen bouwen Salomo en Hizkia. Naderde de vijand, men stopte de bronnen; vond hij geen water, dan hield hij het niet uit.

Al heeft Kanaän geen enkele groote rivier, aan krekken, beken en wateren ontbreekt het niet, zelfs niet aan bruisende, gelijk de Kison. Maar in den drogen, wolk-

loozen, brandenden zomer mindert het water sterk; beken en plassen drogen uit of worden doorwaadbaar, zoodat bruggen ook zeer zeldzaam zijn. De „veren” der Jordaan zijn doorwaadbare plekken. Door de beek Kedron kan men des zomers wandelen. De beek Krith was eens geheel uitgedroogd. Gloeihitte en matheid brengen zulke dagen overal. Zoo leeren we de weeklacht van den psalmdichter verstaan:

„O Heer, mijn ziel en lichaam hijgen,
En dorsten naar U, in een land,
Dat mat en dor van droogte brandt,
Waar niemand lafenis kan krijgen.”

Doch de Heer weet toch de Zijnen te verkwikken:

„Steekt hen de heete middagzon
In 't moerbeidal, Gij zijt hun bron,
En stort op hen een milden regen;
Een regen die hen overdekt,
Verkwikt, en hun tot zegen strekt.”

Maar ieder gevoelt ook, hoe zulke liederen nooit op onzen bodem zouden zijn ontstaan. Wel zelden zal de reiziger bij ons het heerlijk achten, als de regen hem „gansch rijkelijk overdekt.”

De kunstenaar heeft ons hiernevens een stukske, treffend schoon, gegeven van het leven in het Oosten, zooals het eeuw in eeuw uit was, en veelal nog is. De hoog omuurde stad is gebouwd nabij een „springader des levenden waters,” d.i. water niet uit gegraven putten. 't Komt van de bergen en stroomt dalwaarts. Nog is het niet, als in den winter soms, gezwollen tot een bruisenden stroom; evenmin is de beek reeds door de zomerhitte tot een poel geworden. 't Zijn nu „wateren, die zachtens gaan.” Zonder missen komen elken dag van weerszijden de omwonenden hun voorraad vernieuwen. Tegen den korten avondtijd naderen zij, meest vrouwen, de kruiken op de schouders. Zij vullen hun vaten gelijk de reiziger zijn lederen zak, en de waterdrager zijn groote kruiken, waarmee hij straks zal rondgaan. De beek laaft allen, mensch en beest, overvloedig en om niet.

De Schrift vermeldt het water zoowel in zijn woeste, vernielende kracht als naar zijn drenkend en lavend vermogen. Als zóódanig komt het ook hier voor. Zoo is het een lieflijk beeld van verkwikking, verfrissing en behoudenis des levens. Israël zal „met vreugde water scheppen uit de fonteinen des heils.” „Stroommen des levenden waters zullen vloeien” uit hem, die in Christus geloof.

Op zijn eerste bladzijde schildert ons

het Woord Gods het water, dat, de aarde overdekkend, zelf overzweefd wordt door den Geest Gods. Op de laatste bladzijde nog vinden wij wederom het water: „Die dorst heeft kome, en die wil, neme het water des levens om niet.”

A. J. HOOGENBIRK.

